

Bambini e genitori

Veronika, a nevelőnő széles mosollyal üdvözölte őket, megjöttek, Viola és Carlotta! kiáltotta az anyaközpont folyosóján, nos, hogy vagyunk ma, Viola, kialudtad magad rendesen? és mi van anyuval, anyu is kialudta magát? Carlotta felvonta a szemöldökét, intett a kezével – *così, così*, igyekezett levetkőztetni Violát, levenni a kabátját, a sapkát, a sálát, a kesztyűt, átvenni a cipőt! Viola, várj, előbb le kell vennem a csizmáid, és felhúzni a csúszásmentes zoknikat! de Violában semmi megértés nem volt, már a korláton csüngött, már látta a többi gyereket a játszósobában és toporzékolt, mert menni akart, hogy beugorjon a labdákkal teli medencébe a többiek után.

Carlotta észrevétlenül átadta Veronikának a csomagot, kis apróság, de nagyon szép, Violának is van otthon egy, Veronika elvette a csomagot, ne félj, Carlotta, tökéletes lesz, és az ajándékkupacra dobta, egy jó hete már ott gyűlt, a karácsonyi traccspartiig már csak öt nap, a *Babbo Natale* megrendelve, a zsák már tele ajándékkal, egyedül Carlotta hagyta az utolsó pillanatra.

Veronika témát váltott, Berlusconi-ről kezdett beszélni, akinek, nyilvánvaló, hogy a maradék esze is elment, Luciane Littizzettóról, aki a Fabio műsorában szépen beszólt neki, igen, vulgáris volt, este tízkor tudod hova küldte őt? pedig a gyerekek akkor még ébren vannak, és akkor mi van! a gyerekeknek ez majd el lesz magyarázva, de volt bátorsága, és igaza volt! aztán l'Imáról, Montiról és az Őt csillag mozgalomról, Carlotta bólogatott, egyetértett, jóváhagyott mindent, Carlotta egyik fülén be, a másikon ki, végig azon volt, hogy befejezze a beszélgetést, és a lánya után menjen a játszósobába, mert ott hagyni őt egyedül, a többi gyerek kénye-kedvére, hát azt inkább nem.

Milyen aranyos kis fekete gyerkőc, gondolta Carlotta, mikor először látta Sebastient az anyaközpontban, arányos vonalak, fekete hajfürtök, makacs tekintet, Carlotta csendben ellágyult, de mindjárt eszébe jutott, hogy mi lesz belőle, ha felnő... csend! fojtotta el magában a rasszistát, elűzte a nem kívánt gondolatokat. Carlottának eltartott egy ideig, amíg rájött, hogy az a kedves, idős olasz hölgy, aki a széken ül a játékkonyhában minden bizonnyal a néger kisserác nagymamája, tehát Sebastien keverék. Igen, a keverékek többnyire szépek, biztatgatta magát, aztán rámosolygott a kedves olasz hölgyre, ő meg Violára mosolygott rá, mi van neked? Hello Kitty? találtál egy plüss Hello Kitty-t? Viola meglepetten emelte fel a fejét, a kis néger gyerek szintúgy, nézte, kivel beszél a *nonnájá*, aztán villámgyorsan kinyújtotta a kezét, és elragadta Violától a macskát, *e mia Okote!*

Ez teljesen normális dolog, gondolta Carlotta, a gyerekek önzők, azt hiszik, minden az övék, amit csak meglátnak, nem értik az összefüggéseket, de nem gondolják ezt rosszból, a gyerekek egyszerűen ilyenek, miközben tudta, hogy az ő Violája nem olyan, az ő Violája soha nem venne ki játékot más gyerek kezéből, mindig fordítva volt, ahogy őstől járnak kezdtek az anyaközpontba, folyton ugyanaz a jelenetsor ismétlődött meg, Viola remegő alsó ajkakkal, Viola már a sírás küszöbén, Viola, aki legfeljebb annyit mond csak, anya! és esdekelve néz Carlottára.

Anyá, anya, dűnnyögte Carlotta az orra alatt, hát próbálj meg egyedül védekezni, anyád nem fog mindig a hátad mögött állni, hogy segítsen, ha baj van, Carlottát bosszantotta a lánya szubmisszivitása, hogy mindig a vesztesek oldalán, mindig a gyengébbekén, és az sem segített, hogy a durva gyerekek anyukái rendre közbeléptek, elvették a játéktárgyakat, és visszaadták Violának, aztán egy ideig hasztalanul gyözködtek csemetéjüket, hogy kérjen bocsánatot.

Marco és Sebastien, Sebastien és Marco, a legnagyobb barátok az anyaközpontban, mindketten valamivel idősebbek a többiekénél, elfoglalták a kis-motort és a rendőrautót, senki mást nem engedtek a közelébe, fejükön sárga

sisak, és mennek szépen körbe-körbe az egész játszósobában, bele a többi gyerekekbe, a felnőttekbe, ütköznek, rombolnak nyakra-főre. Máskor szerelődít játszottak, megkaparintották a játékszerszámokat, és püföltek, csépeltek, ütöttek-vágtak mindent, vagyis hát szereltek. Míg Carlottát nagyon idegesítette ez, addig más szülők és nagyszülők szabad folyást engedtek a dolgoknak, csoportokban álldogáltak, egymás közt beszélgettek, s legfeljebb akkor néztek csak fel, ha túl intenzív hangokat hallottak, viszont Carlotta egy pillanatra sem vette le a szemét Violáról, követte, mint egy őrző kutya, kezével fékezte a guruló járműveket, a másikkal háritotta a seprők és a lapátok támadásait, mert a lányok sem vallottak szégyent, ha épp takarításról volt szó.

Sebastien mindenkinek tetszett, természetesen, édes kis négergyerek, enivaló, így beszéltek róla. Egyik nap, mikor bejött a központba, és Marco nem volt ott, mert Marco mindig korábban jött, Sebastien már a folyosón megfordult, és úgy tett, hogy azonnal távozik, hiszen mit csinálna ő ott Marco nélkül, az ő hűséges társa nélkül, a nagymama nevetve húzta vissza, és a szülők meg voltak hatódva, hogy ilyen mély barátság háromévesen, az már igen, csak Carlotta nem hagyta magát megvezetni, mert Carlotta már tudta, kicsoda is ez a Sebastien valójában.

Először a nyomásmérő körüli incidenskor vette észre. Viola épp a plüss Hello Kittyjével játszott, abban az időben már mindenhova magával cipelte, s ha véletlenül valahol mégis otthagya, Carlotta soha nem felejtette el felvenni, nem kockáztathatta meg, hogy egy másik gyerek találjon rá, mert az a bömbölés, amit Viola eleresztene, s aztán magyarázkodhatna a lányának, hogy a játékokkal minden gyerek játszhat, és most a Hello Kittyvel Alberto játszik, várnod kell, amíg elunja, s aztán újra visszakaphatod az imádott Hello Kittydet. Még csak az kéne! Carlotta eldöntötte, hogy a Hello Kitty csak Violáé lesz, megelőlegezett, sőt, teljes joga van hozzá, és a gúnyoló szülőknek mindig elmagyarázta, tudják, az a plüss az ő átmeneti tulajdona, szüksége van rá.

Viola tehát épp a Hello Kittyjét etette a játékkonyhában, a macska a gyerekszéken, Viola kiszedi a sütőből a kosárcákát a műanyag élelmiszerekkel, a serpenyőket és az üres ketchupos flaskókat, kóstold meg, nagyon finom, kínálgatja a plüss, és gyömöszöli bele a fokhagymát a nem létező szájába. Carlotta unottan nézte, mikor megjelent mellettük Sebastien. Egy ideig álldogált a manók házikói mellett, aztán a földről felemelte a játék nyomásmérőt, Carlottára nézett, Carlotta kikukkantott a kis konyhasor mögül, hogy látja-e őket a *nonna*, nincs a közelben, így beszédbe elegyedett Sebastiennel, nos, *tesoro*, meg akarod mérni a vérnyomásom? rendben, mérd csak meg, ma különben is kicsit gyengének érzem magam, ellenőrizzük, hogy rendben vagyok-e. Sebastien odament hozzá, Carlotta felkötötte a karját, Viola is abba hagyta a játékot a Hello Kittyvel, az asztaltól figyelte a jelenetet, és Carlotta fokozatosan megértette, hogy tulajdonképpen csak miatta, Viola miatt játsza ezt a színházat Sebastien előtt. Nos, Sebastien, milyen a vérnyomásunk ma? magas? normális? rendben van? Sebastien Carlotta szemébe nézett, nem, meg fogsz halni, s azzal elfutott.

Carlotta soha nem értette, hogy miért állítja az emberek többsége álszent módon, hogy minden gyerek szép. Hisz ez egyszerűen nem igaz, vannak gyerekek, akikre szinte lehetetlen ránézni, vannak gyerekek, akiknek a szüleit már a szülészetén sajnálod, vannak gyerekek, akiknél világos, hogy nem csak kamaszkorban, de egész életükben szenvedni fognak, ha tükörbe kell nézniük, azaz vannak a világon olyan csúnya gyerekek is, hogy mindig feldobják a hangulatod, gondolta Carlotta, és boldogan nézett a saját lányára, a szép, mézszínű hajára, a zöld szemére, a tökéletesen szabályos arcára.

Visszont a rossz gyerekek, azok nem javítottak a hangulatán, és Carlotta meg volt győződve róla, hogy az anyaközpontban több rossz gyerek is rohangászik. Paola, a kislány, egy apró kis fekete, Carlotta mindig a nyelvét

DOBRAKOVOVÁ,
Ivana
Halál a családban
(Vályi Horváth Erika ford.)
AB-ART, 2014

„Örökség”
(György Norbert ford.)
Magyar Lettre Internationale, 83

„A nizzai strandon”
(György Norbert ford.)
Magyar Lettre Internationale, 85

„Hazatérés
Genovából”
(György Norbert ford.)
Magyar Lettre Internationale, 94

harapott – majom, de nem a sötét bőre miatt, Paola rendkívül élénk volt, mozgékony, rohant fel-alá, miközben a kezeivel a levegőbe csapkodott, és harci kiáltásokat hallatott, megdobálta a többi gyereket, kiabált rájuk, a játékok csak akkor érdekelték, ha valaki más játszott velük, akkor odaszaladt, elragadta, és a helyiség túlsó végébe hajította, időről időre hisztérikus rohamot kapott, összeszorított öklöcskével hempergett a földön, és soha senkinek nem sikerült megfejteni, miért. Carlotta egyszer rémülten figyelte, ahogy Paola egész erejével elrugaszkodott, majd a héthónapos Lorenzo hasán landolt, s ha ez még nem lett volna elég, húzni kezdte maga után a földön, mindaddig, amíg az anyja észre nem vette, az anyja, aki meg sem szidta ezért, és Lorenzo apja, hát, az inkább ne is mondjon semmit, Carlotta többször is látta, ahogy Lorenzót lábán ragadta, és a levegőbe dobta, szóval, mindent összevetve, nem volt túl kíméletes vele. Aztán itt volt még Marco, Sebastian hű társa, neki is örömet szereztek az apró gonoszságok, a kismotorral belerohant másokba, minden építőközből felállított tornyot ledöntött, összetörte a játékasút vonalakat, és a tízórai alatt rugdosta a gyerekeket az asztal alatt.

De mindez semmi nem volt Sebastianhez képest, mert Sebastian, ahogy Carlotta megfigyelte, rászállt Violára, ismeretlen okokból úgy döntött, hogy az összes gyerek közül éppen őt fogja vegzálni. Igen, egyszer megtörtént, hogy Marcót is megharapta, a kezébe harapott, mert Marcónak aznap megtetszett Sebastian sisakja, de amúgy mindig csak Viola, Viola, Viola. A gond az volt, hogy olyan alattomosan, és a maga módján ártatlanul csinálta, hogy szinte semmit nem lehetett tenni ellene.

Például a tízórai alatt. Minden gyerek a kerek asztal mögött ült, és tömték magukba a kekszket meg a *grissinókat*, itták a vizet a színes, műanyagpoharakból, miközben a szülei teli torokból énekelték, hogy „Öntsük ki a kukacot! Öntsük ki a kukacot!”, csak Sebastian hisztizett, hogy neki Viola tányéralátétje kell, az az Oroszlánkirályos! és amikor Veronika adott neki egy ugyanolyat a szekrényből, még jobban ordított, hogy be akarják őt csapni, mert az egyetlen eredeti tányéralátét, az Violánál van. Carlotta végül odaadta neki, és kicserélte arra, amit Veronika előhúzott, holott ez az egész, természetesen, nagyon abszurd volt, és Sebastian, ez a hálátlan dög, nem hogy örült volna, másnap a földre dobta Viola narancsalakú tányéralátétjét, és még vízzel is leöntötte. Mintha véletlenül. Akaratán kívül. Tévedésből. Hát persze.

Gyűlöletének szabad utat viszont csak a kinti sétán engedett. Aznap Veronika, a nevelőnő úgy döntött, hogy a gyerekek a parkban őszi faleveleket és a gyümölcsöket: gesztenyét, makkot és egyéb más szemetet fognak gyűjteni, hogy aztán nagy rajzlapokra ragasszák őket az „érdekes tevékenységek” program keretén belül. Az anyaközpontból kimentek a Corso Casaléra, aztán át a gyalogátkelőn, Veronika a forgalomirányító tárcsával hadonászik, *veloce, veloce, correte!* végig a folyó mellett, egészen a pályáig a fák tövébe. Minden szülő és nagyszülő a gyerekocsiban tolt a csemetéjét, egyedül Carlotta döntött úgy, hogy Viola gyalog fog menni, esetleg az út egy részén, ha kell, felveszi, és ez, természetesen, nem tetszett Sebastiannek, folyton Violára mutogatott, és dühösen kiabált a kocsiból, hogy ő nagyobb és idősebb, mint Viola, és hogy Viola csak egy kisbaba, ha hagyja, hogy vigyék. Irigy volt, mint minden gyerek, megalázó lehetett neki ülni abban a kocsiban, neki, a háromévesnek, amíg a két éves Viola a felnőttek mellett lépkedett. De ez nem menti fel az alól, amit ezután művelt.

Mikor már a parkban voltak, és a gyerekeket kiszedték a kocsiból, szófogadón szedegették a leveleket és a gyümölcsöket, hogy aztán Veronika fonott kosarába dobálják, Sebastian odarohant Violához, és teljes erővel taszított rajta egyet. Carlotta felkapta Violát a földről, aki a meglepetéstől még sírni is elfelejtett, ezt mért tetted?! Sebastian felmordult, én nem szeretem a kislányt! Carlotta – de attól még nem kell fellöknöd. Sebastian dűnnyögött valamit, majd morcosan elment. Aztán a visszafelé vezető úton, ahogy álltak a forgalomzajban a járdán és várták, hogy Veronika kinyissa a központ kapuit, Sebastian újra támadott. Mielőtt Carlotta meg tudta volna akadályozni, egy gesztenyével többször homlokra csapta Violát. Ezúttal Viola rögtön bömbölni kezdett, Sebastian a nagymamája leteremtette és magyarázatot kért, de az konokul hallgatott, és csak bent, a folyosón mondta, hogy meg akartam javítani a kislányt, mint ahogy Marcóval szoktuk megjavítani a játékokat.

Pár nap múlva Carlotta beszélt a férjének az egyre rosszabb állapotokról az anyaközpontban, tudod, olykor nagy kedvem lenne azt a kis négergyereket jól felfofozni, hogy okuljon belőle, mert már ott tart, hogy Viola lábát tapossa, és néhányszor meg is csípte. A férj rémülten kiáltott fel, hogy eszedbe ne jusson elverni azt a néger gyereket, az összes közül csak őt ne!

megbuggyantál? a tévében fogjuk végezni! Carlotta kirobbant, tehetek én arról, hogy az összes közül a legnagyobb kisköcsög épp az a fekete?

De Carlotta ezt, természetesen, szintén megértette, nem verheti meg, még egy nevelőcélnál is pofont sem adhat neki, el sem fenekelheti, ez tehát nem jöhetett számításba, hisz Sebastian a nagymamájával járt az anyaközpontba, azzal a kedves, jól nevelt névvel, aki mindig bocsánatot kért a kis unokájáért, tudja, ő olyan vad, tudja, ő azt nem úgy gondolja. Carlottát egyáltalán nem érdekelt, hogy Sebastian hogy is gondolja ezt az egészet, de fokozatosan megértette, hogy a tulajdon viselkedése is változik, szinte akaratlanul, s mintha lassan visszatérne a gyermeki játékosága.

Violát tologatni kezdte például a rendőrautóban. Már kilenc előtt a központ előtt szteppelt, hogy a játékszobába elsőként léphessenek be, s hogy Violát Sebastian rendőrautója felé terelhesse, holott Viola inkább Hello Kittyt etette volna a gyerekonyhában. Carlotta mindent kitalált, csak hogy maradjon meg abban az autóban, Hello Kittyvel az anyósülésen, Hello Kitty nem akar a konyhába menni, hisz Hello Kitty már evett, és most kirándulni szeretne, autókázni szeretne, de hát te is szeretnél autókázni, Viola, és lélekben hozzátette – autókázni és megvárni Sebastiant, amíg megjön, és meglát téged az ő rendőrautójában, az ő sisakjával a fejedben! Carlotta fokozta az igyekezetét, nekiiramodott az egész szobán át, őrált sebességgel szedte a kanyarokat, keményen fékezett, együtt rémüldözött Violával, akinek ez, természetesen, nagyon tetszett, hangosan kacagtak, és ez mind Sebastiannek, a dühöngő Sebastiannek szólt, Sebastian, aki már a könnyeivel küszködött, miközben hallotta az aggódó nagymamát, ahogy magyarázza neki, hogy a játékokat minden gyerek használhatja, s ha a kislány majd kiszáll, akkor ő is mehet autókázni. De a kislány azért olyan gyorsan nem szállt ki, ugyebár.

A tízórai után Carlotta megint más módját választotta a szórakozásnak. Minden szülő és nagyszülő énekelt és gesztikulált „Kék lufi, fel, fel, fel, repül az égen, egyre fel...”, a gyerekek hallgatták, és gyanúsán méregették a felnőtteket, közben ették a gyümölcsöt és a kekszet. Vagyis a gyerekek inkább a kekszet ették volna, a gyümölcsöt már nem annyira, és Carlotta a lányának ezt a természetes vágyát teljesítette is, edd csak a kekszeckét. A többi szülő a gyerekeinek azt mondta, előbb edd meg az egyiket, aztán megkapod a másikat, de Carlotta nem, ő mindig többet vett ki a műanyag tálból, Viola előtt már egy keksz-halom állt, Carlotta csak azután adta tovább, és mindig

PETRA FERIANCOVÁ: CREATOR 2008. NEW BREEDS, FROM THE ARCHIVE OF PROF. O. FERIANC (VINTAGE PHOTOGRAPHS, VARIABLE DIMENSIONS)

Sebastiennel ellenkező irányába, hogy neki a legkevesebb maradjon, bár el kell ismerni, hogy a gyümölcsökkel azért kompenzált, no gyereünk, Sebastien, edd meg az ötödik darab kivit is, a szórakozott nagymama a dalolás hevében nem figyelt oda, és azt dugta Sebastien szájába, ami épp a keze ügyébe került, annak ellenére, hogy a végén Sebastien már felállt a székből, és úgy köpködté szanaszét a banános mandarinos almát.

Egyik nap Sebastien Carlottához lépett, aki épp Violával játszott a manók házában, Viola hogy belül bujkál, és sorra nyitogatja az ablakokat, és mindig beleüti Carlotta orrába valamelyiket, Carlotta eltűlözva felkiált, és az orrához kap, Viola pedig roppantul jól szórakozik ezen, tehát Sebastien Carlottához ment, és azt kérdezte, hol van a *nonnám*? Carlotta szétnézett a játékszobában. Elment. És hova ment? El. És mikor jön vissza? Már nem jön vissza. Sebastiennek elkomorult az arca. Carlotta folytatta – rossz voltál és nem fogadtál szót, mondta, s hogy már nem kellesz neki, és nyugodtan elvihet egy másik nagymama. Abban a pillanatban kinyílt a játékszoba ajtaja, Sebastien nagymamája jött vissza éppen a vécéről. Sebastien feléje szaladt, és Carlotta még hallotta, ahogy árulkodik neki. Azt gondolta, tényleg buta egy gyerek lehet, ha ilyen hülyeségekkel zaklatja.

A bosszúra nem kellett sokáig várni. A vízfestős program közben esett meg. Carlotta épp a festés miatt járt melegítőben az anyaközpontba, mivel Viola önmagát is, Carlottát is, a szvetterét is, és mindent, ami elérhető volt összepiszkolta. Azon a napon a gyerekeknek az esőt kellett lefesteniük, az ecseteket belemártani a vízbe, aztán a kék színbe, és végül megböködni velük a rajzlapot. Carlotta ott ült a széken a lánya mellett, és figyelte őt, ahogy a rajzlap helyett az ecsettel inkább a kék festékbe bököd, s hogy fokozatosan szétzúzza azt. Mellettük Sebastien, a maximalista nagymama a tökéletességre törekedve vezeti a kezét, nem hagyja, hogy Sebastien tönkretegye a rajzlapot, hogy az esőt a kijelölt felhő mellé fesse, Sebastien teljesítménye tökéletes kell, hogy legyen, az eső, mint a valóságban, sűrű, sötétkék, Sebastien nagymamája nagyon komolyan vette ezeket a dolgokat. Carlotta nem szégyellte magát azért, hogy Viola elrontva, félig készen, görbén kivágva, összefirkálva adta le a feladatait, Carlotta már korábban észrevette, hogy többnyire a szülők és a nagyszülők azok, akik a kész műbe később belerajzolnak, formára vágják, hozzáragasztanak, Carlotta lusta volt, nem volt kedve ragasztani, rajzolni, modellezni és kivagdosni meg aztán végképp nem, Carlotta ezért hagyta, hogy menjenek a dolgok a maguk útján, kezdjen Viola ezzel, amit csak akar, és titokban örült annak, ahogy Sebastient a megszállott *nonnája* buzerálja.

És épp azért, mert Carlotta csak úgy unottan és lelketlenül üldögélt ott, nem észlelte, mi történik körülötte, s nem volt ideje megakadályozni a katasztrófát. Csak akkor tért magához, mikor Viola már úgy visított, mint egy pávián. Sebastien, nyilván a felgyülemlett frusztráció miatt elragadta Viola Hello Kittyjét az asztalról, és a festékes vízzel teli edénybe dobta. Rosszindulatú mosollyal az arcán aztán azt ismételte, esik, Okote, esik!

Mire a kocsival a jeges úton végigslytyogtak a Corso Casalén, a karácsonyi traccsparti már javában üzemelt, az anyaközpont zsúfolva, ahogy Carlotta még soha nem látta, *Babbo Natale* éppen az ajándékokat húzta elő a zsákjából, egyedül Violában nem volt annyi bátorság, hogy a többiek elé merjen állni, és átvegye attól a piros, szakállas bácsitól a csomagot, végül Carlottának

kellett érte mennie, de erre számított is, ez a legkisebb mértékben sem lepte meg. Aztán a verseny következett, hogy melyik gyerek találja meg a legtöbb elrejtett papírhóembert, természetesen, Marco találta meg, ki más, jutalomként egy fehér koronát kapott Veronikától, aztán már mindenki átvonulhatott az étkezőbe, *focaccia*, *pizzetta*, *torte salate*, részben a pékségből beszerelve, de a legtöbbet otthon sütötték, a nagymamák közben kicserélték receptjeiket, és szenvedélyesen társalogtak a durum liszt előnyeiről és hátrányairól. Végre szabad szórakozás, Veronika CD-ről karácsonyi dalokat nyomtatott, a nyugodt, jóllakott gyerekek ugráltak, táncoltak, megverekedtek a játékokért, és a szüleikkel pózoltak a fényképeken. Néhányan már elindultak hazafelé, a héthónapos Lorenzo el-elbóbiskolt evés közben, a szülei minél előbb le akarták őt fektetni, Paolát büntetésből vitték haza, mert újabb hiszti-roham kapta el, s az ismételt felszólítás ellenére is csak lökdöste a gyerekeket, Marco pedig délután Alessandriába utazott a rokonokhoz.

Mikor Viola megunt a medencébe ugrálást, kirángatta Carlottát a folyosóra a gyerekkocsik, a pelenkázó pult és a fogasok titkos világába, mert hazafelé menet mindig ott szoktak bújócskát játszani. A szabályok egyszerűek és változtlank voltak. Viola elszaladt a vécére, bezárta maga mögött az ajtót, és várta, amíg Carlotta rátalál és kinyitja. Akkor Viola kiugrott onnan, és nagyon nevetett az egészen. Igénytelen szórakozás, gondolta Carlotta, mért ne tegyem meg neki. Megvagy. Megvagy. Megvagy. Folytatjuk még? Úgy tűnt, Viola soha nem fog tudni betelni ezzel a játékkal, s szinte fuldokolt a nevetéstől.

Carlotta ismét ki akarta nyitni az ajtót, mikor a háta mögött valami zajt hallott. Sebastien. Rángatta a bejárati ajtó kilincset. Nyilvánvaló volt, hogy ki akar menni. Hé, Sebastien, mit csinálsz ott? Sebastien csak toppantott egyet, és tovább erőszakoskodott. Hol van a nagymamád? szaladj vissza a játszószobába. Sebastien az ajtóra mutatott, Marco! Igen, igazad van, Marco már hazament, az ünnepek után majd találkozunk. Marco! erősködött Sebastien. Gyere, elviszlek a nagymamához, Carlotta kézen fogta, de Sebastien kitépte magát, és megint az ajtóhoz ugrott. Viola is kezdett türelmetlen lenni a vécében, egyre hangosabban kiabált, anya! anya! Megyek már, Viola, bírd ki. Carlotta szétnézett, menni akarsz Marco után? kinyitotta az ajtót, akkor gyereünk, szaladj, és kilökte a kis négergyereket a jeges levegőre a mindig forgalmas Corso Casalén.

GYÖRGY NORBERT FORDÍTÁSA

